

Nagy részvétellel búcsúztatták el Komócsin Zoltánt

Szombaton, a Mező Imre úti temetőben nagy részvétellel búcsúztatták el Komócsin Zoltánt, az MSZMP Politikai Bizottságának tagját, a Központi Bizottság titkárát, a Népszabadság szerkesztő bizottságának vezetőjét, országgyűlési képviselőt.

A munkásmozgalmi panteonban gyászolók ezrei álltak körül a virágokkal, koszorúkkal övezett ravattal, a vörös lepellel borított koporsót, amely előtt bordó se-lyempárnákon helyezték el az elhunyt kitüntetésait. A gyászszertartáson a hozzátartozókon kívül részt vettek, s a ravatálnál díszőrséget álltak: Kádár János, az MSZMP Központi Bizottságának első titkára, Losonczi Pál, az Elnöki Tanács elnöke, Fock Jenő, a Minisztertanács elnöke, a Politikai Bizottság tagjai, a Központi Bi-

zottság titkárai, továbbá a párt Központi Bizottságának, az Elnöki Tanácsnak és a kormánynak több tagja; a végső tiszteletadásnál ott voltak a társadalmi és tömegszervezetek vezető képviselői, közéletünk ismert személyiségei, a munkásmozgalom sok régi harcosa, Csongrád megye és Szeged párt-, állami és társadalmi vezetői. Lerótták kegyeletüket több testvérpárt hazánkban tartózkodó képviselői, a Budapestre akkreditált diplomáciai képviseltek számos vezetője.

A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága, a Magyar Népköztársaság országgyűlése nevében Biszku Béla, a Politikai Bizottság tagja, a Központi Bizottság titkára búcsúzott az elhunytól.

A Mező Imre úti temető Munkásmozgalmi panteonjában június 1-én eltemették Komócsin Zoltán elvtársat, a Magyar Szocialista Munkáspárt Politikai Bizottsága tagját, a Központi Bizottság titkárát, a Népszabadság szerkesztő bizottsága vezetőjét. A ravatálnál a párt és a kormány vezetői álltak díszőrséget

„A népért élt és alkotott”

Biszku Béla búcsúbeszéde

— Tisztelt Gyászoló Csapat!
— Tisztelt Elvtársak! Barátaink!

— A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága, a Magyar Népköztársaság országgyűlése nevében fájó szívvel, mély megrendüléssel búcsúzzunk Komócsin Zoltán elvtársától, a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának, Politikai Bizottságának tagjától, a Központi Bizottság titkárától, a Népszabadság szerkesztő bizottságának vezetőjétől, országgyűlési képviselőtől, az országgyűlés külügyi bizottságának elnökétől, pártunk és a magyar forradalmi munkásmozgalom régi, kiemelkedő harcosától, a nemzetközi kommunista mozgalom ismert személyiségétől.

— Komócsin elvtárs határozottan alkotó politikusként a szava németül el, elveinkhez hű, szenvedélyes harcosnak a szíve szűnt meg dobogni. Olyan politikusként, olyan harcosnak a szíve, aki ifjúkori eszmélésétől egész életében azon munkálkodott, hogy népünk meglegye honát a hazában, s hazánk megfakítja helyét a nagyvilágban. A népért élt és alkotott. Eredményesen tevékenykedett népi államunk építésén, erősítésén, szocialista országépítő munkánk jó nemzetközi feltételeinek biztosításán. Korai távozása nagy és súlyos vesztesége pártunknak, népünknek, a magyar és a nemzetközi munkásmozgalomnak.

— Komócsin Zoltán elvtárs életútja az igaz forradalmár, az igaz hazafi, az igaz ember életútja. Munkáscsaládban, munkásmozgalmi családban nevelkedett, ahol a kevés kenyér mellé a felnőttéktől, szüleiktől mindig jutott gazdag szó a proletárok szebb, emberibb jövőjéről.

— Fiatalon, még az illegális években került kapcsolatba a munkásmozgalommal, amely osztályországi osztályöntudattá érlelte. Ifjúkori lelkesedése, elkötelezettsége végigkísérte történelmi életútját.

— A népi Magyarország tette lehetővé, hogy Komócsin elvtárs kibontakoztassa tehetségét, és ő minden tehetségét a népi Magyaror-

szágnak áldozta. Az ő életútja és példája is bizonyítja, hogy a munkásmozgalmi harcosok, akik híven szolgálják ügyét.

— Nemzeti sorsfordulónk, felszabadulásunk első pillanatától kommunista hittel és bátorsággal, az új lehetőségek birtokában arra összpontosította erejét, hogy megújuló hittel harcolva a kommunizmus, a haladó erők igazát vigye a nép közé. A párt mindig bizvást számíthatott rá mindenütt, ahol dinamizmusra, lelkesedésre, tenniakarára volt szükség. Erőt, lelkesedést öntött a csüggedőkbe, a jövő iránt kételkedőkbe. Öröködött a népi hatalom vívmányai felett, éberségre, a nép tiszteletére, a munka megbecsülésére, hazafiságra és internacionalizmusra tanított, buzdított, kommunistaként, politikusként, minden beosztásban.

— Ezt tette, amikor a hatalomért vívott harc éveiben a fiatalokat, a kommunistákat szervezte Szegeden; amikor az ország más vidékein kapott megbízatást a párttól, amikor országgyűlési képviselőként járta az országot, s amikor a párt a KISZ megszervezését bízta rá. Ezt tette a Politikai Bizottság tagjaként, a Központi Bizottság titkáraként, a Népszabadság szerkesztőségének vezetőjeként, itthon és külföldön egyaránt.

— Az emberi élet értékét a tettek, az alkotások, a megvívott harcok mérik. Őt évtizednyi életútja mögött egy rendkívül tehetséges és szorgalmas kommunista ember küzdölköző és példamutató életútja rajzolódik ki.

— Marxista-leninista politikusként, aki úgy ismerte és szerette az életet, mint a hétköznapi embereké. Néptribun, agitátor, szervező, publicista, aki eszméink szolgálatában magával tudta ragadni a tömegeket. Pártjával együtt hirdette a legfőbb politikai tanulságot, hogy a munkásosztály történelmi céljait csak a dolgozó tömegek bizalmát élvezve valósíthatja meg. Egyénisége újra és újra kitárulkozott beszédeiben, írásaiban.

— Hallgatósága — bárhol is járt — érezte, hogy mint szónok, azért beszél, hogy segítsen eligazodni az ország és a világ dolgaiban.

— Az utóbbi évtizedben fáradhatatlanul munkálkodott a Magyar Szocialista Munkáspárt nemzetközi kapcsolatainak, a nemzetközi munkásmozgalom egységének erősítésén, a Szovjetunióhoz, a szocialista országokhoz fűződő szövetségünk további szilárdításán. Mély meggyőződése volt, hogy a magyar munkásmozgalmi harcosok, a magyar nép érdekeit a legjobban ezzel a hazafias és egyben internacionalista politikával lehet szolgálni.

— Komócsin Zoltán elvtársnak jelentékeny része van abban, hogy a Magyar Népköztársaság a szocialista országok közösségének tagjaként, a nemzetközi osztályharcban a példa erejével tanúsíthatja a legemlékezősebb társadalom, a szocialista rendszer fölényét, igazát.

— Súlyosan beteg volt már, amikor március 23-án a Népszabadságban megjelent a „Változatlan politikával” című cikke, amelyben világító értelemmel, alkotó szenvedéllyel tett hitet pártunk politikájának következetes végrehajtása mellett. Ma már tudjuk, hogy ez utolsó politikai hitvallása volt. „A legfontosabb — írta —, hogy erős, és állandóan erősödik a munkáspárti szövetség, e két alapvető osztály és az értelmiség összeforrottsága, ezzel együtt a magyar dolgozók népi állama. Pártunk politikája és tevékenysége nyomán megbonthatatlan, hatalmas erővé vált valamennyi társadalmi réteg, minden munkára és a béke védelmére kész erő nemzeti egysége. Mindez összességében hazánk további, gyors fejlődésének biztosítéka, a jövő záloga”.

— Fiatal fővel kezdett politikai életművét nem fejezhette be, de embersége, kommunista munkássága, pártatlan szervezői és felvilágosító képessége, szenvedélyes hangú cikkei, felejtethetetlen találkozásai a dolgozó tömegekkel, a nemzetközi kommunista és munkásmozgalmi kifejtett állhatatos tevékenysége: maradandó része a szocialista Magyarország megteremtésének.

— Végső búcsút veszünk Tőled, drága barátunk, harcostársunk, Komócsin elvtárs. Családoddal, elvtársaid-

dal, barátaiddal, munkatársaiddal együtt az egész ország gyászol téged, az igazi szocialista embert, a párt és a magyar forradalmi munkásmozgalom kiemelkedő harcosát, a kommunista világmozgalom nagybecsült személyiségét, Emlékedet kegyelettel megőrizzük, harcodat folytatjuk.

A Népszabadság nevében Rényi Péter főszerkesztőhelyettes búcsúzott Komócsin Zoltántól, a szerkesztőbizottság elhunyt vezetőjétől. Sokféle tehetsége, képessége volt — mondotta —, de számunkra mind közül talán a legemlékezősebb az maradt, ahogy árasztotta magából az energiát, meggyőződé- sének hevét, ahogy a maga

harcos és munkakedvét át tudta adni elvtársainak. Példás szerkesztő volt: optimizmusa a marxista-leninista forradalmár, a realista politikai optimizmusa volt, a valóság ezernyi biztató tényéből szívta magába az erőt, a hitet, és mindezt viszaszagározta környezetére. — Hited, odaadásod példánk lesz és emléked élni fog, mint része a nagy műnek, a szocialista hazának, a jövőnek, amelyért oly sokat tettél — mondotta befejezőül.

Barátai, egykori szegedi munkatársai, harcostársai, a Csongrád megyei és a szegedi kommunisták gyászát dr. Perjési László, a Csongrád megyei tanács elnöke tolmácsolta.

— Hatalmas ívű politikai munkát végeztél ebben a közösségben, mint pártmunkás, agitátor és propagandista. Személyes varázsoddal, fáradhatatlan és magával ragadó közéleti aktivitással tízezreket nyertél meg forradalmunk ügyének. Mindig a legősztintűbb, legközvetlenebb voltál az emberekkel. Személyes ügyekkel, gondjakkal együtt éltél, együtt éreztél, segítettél.

— Mély gyászunkban különösen sokat gondolunk tisztá emberségedre, erre a nemes kommunista tulajdonságra. Benned kiválóan ötvöződött a határozottság és a megértés, a tapintat és az elvi szilárdság, az igényesség, az emberi melegség, az örök iz- zás, a robbanékonyság és a higgadság. Ezeket a tulajdonságokat adtad tovább mindig magadból, ezért nőtél annyira a szívünkhez, ezért oly nagy veszteségünk és így örözkünk meg örök emlékezetünkben.

— Fiatalon, teljes alkotó korban, nagyszerű pályád magaslatáról ragadtott el közlünk a gyógyíthatatlan betegség, a kegyetlen halál, pedig nagyon nagy szükségünk lett volna továbbra is erődre és tehetségedre. — Keveset éltél, de korán megtaláltad az élet igazi értelmét, az alkotást. Sokat tettél ügyünkért, s ezért maradandót alkottál.

— Búcsúzó Tőled csalá- dod nevében is. Édesapád, feleséged és gyermekeid, testvéreid, rokonaid nevében. Szeretett fiút, férjet, apát, testvért rokont veszítettél el benned. Kommunista módon éltél, így nevelted gyermekeidet, így becsülted feleségedet, édesapádat, testvéreid- det akik küzdőtársaid, elvtársaid voltak.

— Amikor végső búcsút veszek most Tőled, a fájdalom és a családdal való mély részvét érzésével együtt csak ezt mondhatom: forradalmár életed, kommunista elkötelezettséged, internacionalista hitvallásod, az ország- ügyek mellett városunk iránti gondoskodó és tettekben testet öltő szereteted mindig követendő példa lesz számunkra. Már nem lehetsz közöttünk — de velünk maradsz érzelmeinkben, gondolatainkban, tetteinkben, magatartásunkban.

— Emlékedet kegyelettel megőrizzük. Példás kommunista életutad lesz harcunk, munkánk és emberségünk mércéje. — Szívünk lesz végső nyughelyed.

Komócsin Zoltán a panteon sírkertjében az Internationalé hangjai mellett helyezték végső nyugalomra.

„Sosem szakadt el a szülőföldtől”

Dr. Perjési László búcsúbeszéde

— Barátok, munkatársaid, harcostársaid, a Csongrád megyei és a szegedi kommunista és szerető családod nevében búcsúzóul Tőled igaz barátunk, Komócsin Zoltán elvtárs!

— Szinte lehetetlen szavakba foglalni bánatunkat, miként azt a megbecsülést és szeretetet, amelyet a szegediek, a Csongrád megyeiek éreznek. Ezzel az érzéssel kísértük munkádat, pályafutásodat: ezzel a szeretettel hoztuk el ravatalodra a kegyelet koszorúit; ezzel az együttérzéssel osztozunk csalá- lódod fájdalmában.

— Veterán kommunisták emlékeznek rád nagy szeretettel, akikkel együtt röpcédulákat terjesztettél az illegális években. Az egykori munkásotthon közössége őrzi az emlékedet abból az időből, amikor forradalmár költők verseit szavaltad. Munkásasszonyok emlékeznek rád, akiknek a Vörös Segély megbízásából híreket és vizsgáztatást vittél. Újjáépítő rohambrigádok, munkások, parasztok, értelmiségiek, 45-ös ifjú kommunisták beszélnek rólad, akiket személyes példádval, szóval, vagy a Délmagyarországban köztölt meggyőző, vitázó írással lelkesítettél és szerveztél az újjáépítő munkára.

— Már fiatalon az első sorban meneteltél, amikor a földért, a kenyérért, a gyá- vért és a szabadságért harcoltunk — mint ahogy életed

utolsó pillanatáig erősítetted, védted a munkásosztály hatalmát, a szocialista építés ügyét. Az élen indultál és maradtál, s bár a párt hamar elszórtott a mi városunktól, soha egy percre sem szakadtál el a földajkáló szülőföldtől.

— Felelősségteljes és magas pártmegbízatásod gyakran és messze elszóltott, s ha máskor nem, amúgy is kevés pihenő időben jöttél közénk, mert ittléted, a Tiszsa-parti táj mindig pi- hénést, erőgyűjtést jelentett számokra.

— Ezer és ezer erős bará- tári, elvtársi szál kötött hoz- zánk. Képviseltél bennünket, visszahoztad közénk tapasztalataidat. Segítettél okos szóval, tanáccsal, tájékoztatással. Szót értettél öregekkel és fiatalokkal, munkásokkal, paraszttal, a tudomány művelőivel. Nincs falu vagy üzem ebben a szűkebb páttriában, ahol a személyes találkozások során ne ismer- tek volna meg. Történelmi kedvvel, meggyőződéssel és meggyőzően hirdetted esz- méinket az egyetemeken, ta- nyai iskolákban, nagy- és kisüzemekben éppúgy, mint a pusztaeszi és a Széchenyi téri sok tízezres nagygyűlé- seken.

— Osztottál velünk örö- meinkben és gondjainkban. Hoztad a védekezőknek a se- gítségét, a bátorítást a helyt- állásra az 1970. évi nagy ár- víz idején. Máskor a KISZ- isták építőtáborában talál-